

عنوان مقاله:

جستاری در نحوه ی کاربرد واژه ی «اخلاص» به عنوان مهم ترین اصل تربیت اسلامی در آثار شاعران پارسی گو

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی علوم و مهندسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

رسول بهنام - عضو علمی گروه علوم انسانی دانشگاه فرهنگیان، پردیس شهید رجایی ارومیه

مهران بیغمی - عضو علمی گروه علوم انسانی دانشگاه فرهنگیان، پردیس شهید رجایی ارومیه

خلاصه مقاله:

اهمیت تربیت و نقش آن در به فعلیت رساندن کمالات انسانی برکسی پوشیده نبوده و لازم است برای آن اصول و قواعدی با توجه به هر مکتب فکری تنظیم گردد، که استخراج این اصول نیز یقیناً از منابع علمی و فکری، آن مکتب ها خواهد بود. دین اسلام که دارای نگاه جامعی به جوانب مختلف زندگی بشری بوده و از جامع ترین مکاتب فکری می باشد، امر تربیت را فراموش نکرده و برای آن اصول و قواعدی را تعریف نموده که خاستگاه آن قرآن، حدیث و سنت، خواهد بود. یکی از این اصول مهم و در تربیت اسلامی که محققان از منظر های گوناگون به « اصل اخلاص » یا « خدا محوری »، اساسی کاربرد این مهم در قرآن و حدیث پرداخته و آن را به عنوان وجه افتراق تربیت دینی با تربیت غیر دینی عنوان نموده اند. به نظر می رسد بررسی این اصل و نحوه ی به کارگیری آن در آثار شاعران پارسی گوهم در کنار این تحقیقات، می تواند کمک شایانی در تدوین کتب تربیتی و تبیین بهتر و راحت تر این اصول برای متریبان بنماید. بر این اساس این مطالعه درآثار بیش از پنجاه شاعر برجسته ی پارسی گوانجام یافت تا نشان دهدکه واژه اخلاص به عنوان شاخصه ی اصلی تربیت اسلامی، در معانی و مفاهیم گوناگونی نظیر خدامحوری، رفتارخالصانه، مترادف صدق و راستی و مقابل ریا و ... به کار گرفته شده است.

کلمات کلیدی:

اصول تربیتی، خدامحوری، اخلاص، ریا، صدق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/539240>

